

[Aksel Larsen.]

øvning af københavnsk Politi i Anvendelse af disse, at Regeringen har foranlediget en nøjere Samvirken mellem de forskellige Politikredse til det, man kalder mere effektiv Indskriden mod Arbejdernes Demonstrationer i paakommende Tilfælde, og vi tager disse Kendsgerninger til Efterretning. Vi ved udmærket vel, at det er, hvad vi har at vente os af det bestaaende Samfund.

Hvorvidt jeg eller nogen anden har været udenlands eller været i Sovjetunionen, vedrører, saa vidt jeg kan se, ikke Forhandlingerne her i Tinget. Hvis det er afgørende for Forhandlingerne, bliver der adskillige af de ærede Medlemmer, som sidder paa Regeringspartierne Bænke, der kommer op at staa til Ansvar for deres Besøg i Sovjetunionen. Men rigtigt er det, at vi er af diametralt modsat Anskuelse af Regeringen og Justitsministeren, som er af den Anskuelse, at i Danmark er Aandsfriheden fuldkommen, her findes idealistiske Tilstande, som man ikke alene skal lede efter, men som der ikke findes Magen til andre Steder, og som der aldrig vil blive opnaaet Magen til.

Vi ved udmærket, at i Principperne er der ingen Forskel paa den af Justitsministeren saa fordømte Zarisme og det af Regeringen praktiserede Rets- og Justits-system herhjemme. Vi ved, at Spørgsmaalet om Ytringsfriheden for Arbejdere ikke er et Spørgsmaal, som afgøres af den Regering, at Spørgsmaalet om Retsplejens Fortolkning og Haandhævdelse ikke, som af min Partifælle sagt i Gaar, er et Spørgsmaal, der afgøres i denne Sal i sidste Instans, og derfor staaer vi netop her, naturligvis, for overfor Tinget at stille samtlige Rigsdagens Partier til Ansvar for den Politik, der bliver ført, de Forholdsregler, der anvendes mod Arbejdere, og kræve et klart Svar, saa Masserne udenfor kan se, hvad de har at vente sig.

Vi staaer her for at afsløre, at det bestaaende Samfund ikke, naar det drejer sig om revolutionære Arbejdere, respekterer sin egen Lovgivning eller sine egne saakaldte demokratiske Principper. Men vi staaer samtidig her — og det er ikke i Selvglæde, som den ærede Justitsminister mener —, fordi vi ved, at Ordene fra denne Talerstol naar længere ud, fordi vi herfra ønsker at sige til den danske Arbejderklasse: Arbejderklassen i Danmark har som i hele den kapitalistiske Verden een Dødsfjende, den kapitalistiske Overklasse, een Modstander, der skal overvindes, det kapitalistiske Samfund.

Vi agter ikke at indstille vor politiske Kamp, efter hvad der er fastsat ved den af Regering, Politimyndigheder og Dommere fortolkede Retspleje. Vi agter udelukkende at indstille vor politiske Kamp og politiske Virksomhed efter, hvad der tjener Arbejderklassens Vel, og vi ved, at den Dag kommer, paa Trods af Regeringen, paa Trods af Rigsdagen, paa Trods af samtlige ærede Medlemmer af Socialdemokratiet, hvor Arbejderklassen i Danmark følger den russiske Arbejderklasses Eksempel og gaar ud til Kamp mod det kapitalistiske System.

Vi har ikke sagt noget om, at det bliver under denne eller hin Persons Førerskab. I den Forbindelse spiller jeg ingen Rolle, jeg er kun et Værktøj for Partiet, et Værktøj for Arbejderklassen, og det kan udmærket vel ske, at det gaar mig, som Undervisningsministeren sagde for en Række Aar siden om visse Mænd i den russiske Revolution, om Lenin, Trotzki og Krylenko: Det kan være, at disse Navne ikke bliver den russiske Revolutions sidste Navne, Revolutioner har det saadan, at de æder deres egne Børn.

Nej, det er ikke det, der staaer til Debat her, det er ikke min Person, der staaer til Diskussion, det er ikke Spørgsmaalet: den nuværende Ledelse for det kommunistiske Parti, der staaer til Diskussion. Det, det drejer sig om, er, at Arbejderklassen i Danmark som i alle andre Lande under det kommunistiske Partis Førerskab vil gøre op med den borgerlige Retspleje og den borgerlige Klassejustits. Vi er ikke Modstandere af enhver Klassejustits, naturligvis ikke, og vi lægger ikke Skjul paa det. Vi siger selv, at i Sovjetunionen er det politiske System Proletariatets Diktatur. Men naar vi rejser Spørgsmaalene her, er det, fordi jeres Samfund udtrykkelig siger i sine egne Love og Paragraffer, at der hersker Demokrati og fuldkommen Ytringsfrihed. Nu vel, her er Eksemplerne paa, hvad Demokrati er...

Formanden: Det ærede Medlem maa henholde sig til Forretningsordenen. Naar der er fremsat Paastand paa Overgang til Dagsorden, er det den, der er til Behandling.

Forespørgeren (Aksel Larsen): Jeg kan slutte min Motivering og sige, at det bliver Arbejderklassen udenfor Tinget, der kommer til at sige det sidste Ord i Kampen mod Kapitalismen.